

לרותי

בתוך מערבולת

"האם אפשר לפרסם מיכתב זה במדור? מתחיל (1050/85) בהיסוס. ומייר מפגין אותי בשיר. קראתי פעם אחת, הבנתי חלק, קראתי עוד פעם. בתיקוה, הבנתי עוד קצת. טוב, מה אני יכולה לעשות, בפרוזה אני יותר טובה. אבל אני יודעת שהמון נשים רק מזוכות לרגע שמישהו יבוא אליהן עם שיר, אז אני מצטטת: ומי שנוסע אל עצמו, חתום בשעוה של זיכרונות/ ואותיות השמש — מילים למצהו, ואותיות הירח — מילים לעיניו/ ומצפן פרועלב בנודויו, ועושה עם נפשו — אהבה."

אחר־כך הוא עובר למילים של יום־יום, ואני כבר מרגישה יותר בנות. זה חלק משיר, הוא ממשיר, וכמעט הסגתי את עצמי. אבל ממילא, קרוב לוודאי, שמיכתב זה לא יתפרסם, ואם יתפרסם, קרוב לוודאי שלא אוכה למענה ממישהו שתסכים להתכתב ולהלוק עמי את ביטנת עולמי־עולמה (בייחוד שאשתי מנוכרת והחוקה מכל זה). וכי אפשר להעלות על הדעת, בימינו אלה, שירה? ספרות? יופי? רגישות? ורווקא בתוך מערבולת הריאליזם (גם שלי) אבל ככה זה, כשאדם נוסע אל עצמו... ועושה עם נפשו אהבה."

עיניים מגנטיות

זמן רב, ככה מספרת לי (1051/85), היא עוקבת אחרי המדור שלי, בתיק

סימפטית, שיער חום קצר, עיניים מגנטיות בצבע חום עם תערובת של ירוקזית וצהוב, מבט חם, חיוך מיסטורי וגוף קטן וגמיש.

"מעוניינת בגבר אמיתי, ספורטיבי, כן, בסביבות גילי, עם צחוק פתוח וחופשי, החושף שיניים לבנות, עיניים חמות ומביעות, מבוסס ומצליח בעבודתו. גבר המבין אשה והיודע להעניק הרגשתי־ביטחון. אחד שאפשר לספר לו הכל ולשוחח על כל נושא. לגבר כזה אני מציעה (ובלי שחצנות) אשה אמיתית, תמורה, מבינה, אוהבת, היודעת להעניק, לשמוע, לעזור, לעודד ולתמוך כמעט בכל תחום."

שמעתי מרווקה: נסי להיזן אצלו תמונה על הקיר. אם הוא לא נותן, הוא רווק מושבע.

ביישן מטיבעו

הוא רווק בן 25, בן מול אריה, גובה 1.80 מטר, עצמאי, מחפש בחורה נחמדה, המעוניינת בהיכרות למטרה רצינית בלבד. הוא אוהב תיאטרון, בילוי שקט, להאזין לשירים עבריים. מתוודה שמטיבעו הוא ביישן, ויש לו בעיה: הוא לא שירת כצה"ל מסיבות אישיות. יותר פרטים תוכלי לשמוע ממנו, אם תכתבי לת"ד 6568, חיפה. הוא מבטיח תשובה לכל מי שתכתוב, ומבקש לציין מספר טלפון.

גבס אירוטי

הציירת עדיה פאנק פגשה השבוע ירדן טוב, הפנטומימאי תנוך רוזן, מסתובב עם גבס על היד. הוא שיחק תפקיד של שוער־כרוגל עבור סרט־וידאו, זינק גבוה באוויר, ונפל רע־מאוד. אחרי שנמרה להתעניין בשלל לומו, שלפה עדיה עט, ושירטטה על הגבס גוף של אשה עירומה, "שיהיה לו כיף להסתכל".

יושבת על מיזודות

סיגל כהן אוהבת את החיים

במלצרית, בארמנית בפאב, מורה פר־טית לילדים ושחקנית, סרטס בנות המוקרן בימים אלה. היא משחקת שם חיילת טירונת, בחורה צפון תל־אביב בית מטומטמת. בטח היתה צריכה להתאמץ הרבה כדי להיות אמينة בתפקיד כזה.

סיגל היא ילידת חיפה, ממוצא יור־ניספולני, רצתה להיות שחקנית מרגע שהיא זוכרת את עצמה. השירות הי־צבאי עבר עליה בתיאטרון צה"ל. טיפוס אופטימי, כפי שהיא מגדירה את עצמה. אוהבת את החיים.

הפנים העדינות האלה, השפתיים המצויירות וכל השאר שייכים לסיגל כהן, בת 21, שחקנית. היא כבר יושבת על מיזודות ארוונות, ועומדת לה־עלם מכאן בקרוב מאוד למשך שנה, כדי ללמוד בסטודיו המפורסם של לי שטרסברג בלוס־אנג'לס. עד עכשיו חשבת שיש צורך בראיון אישי ובחיד נה כדי להתקבל לשם, אבל אני שומ־עת מסיגל שהיא עשתה את זה בהת־כתבות. שאלה אותם איך מתקבלים, והם כתבו בחורה שיש צורך בקורות־חיים, תמונות צבע ושחור־לבן, המל־צות מכימאים, וכמה שורות על דיעור־תיה בנושא המישחק.

בעזרת הצילומים, האינטליגנציה והאנגלית המצויינת שלה — היא חייתה כמשך שנים עם ההורים בחו"ל כשהיתה קטנה, וכאשר החלה ללמוד את השפה, זה חזר אליה בצורה שר־טפת — היא הצליחה להרשים ממ־חק, וקיבלה תשובה חיובית. בין הממ־ליצים על כישוניה היה אבי נשר, שבנים אותה כסירטו זעם ותהילה. אני אוהבת את המישחק בקולי־נוע, כתבה סיגל לסטודיו, "לא לרבר לקהל של כמה מאות, אלא אל המצ־למה. להתבטא בעזרת הבעה בעיניים, לא אוהבת לשחק בנגרל, בצורה תי־אטראלית ועם כל הגוף, כדי שידאו גם בשורה האחרונה באולם. מאמינה בלעשות דמות אמיתית, בלי לוייף ובלי לחפף".

סיפור יקר, הסטודיו הזה, 5000 דולר. חלק היא חסכה, בעבודה קשה

הווי

סוס לכל עת

רעננה עצרו שני צעירים בעל־עגלה, ביקשו לקחת את סוסו, אותו ויהו, לטענתם, כסוסם הנערך בן הארבע, לא קיבלו את הסבר בעל־העגלה כי לא ייתכן שזה סוסם. מכיוון שהסוס הוא בן שבע, ויתרו על רייש־תם רק אחר שיוכלם ביחד פנו לוותר נאר המקומי, שברך את הסוס והודיע כי הוא בו 15.

חגיגת נהגים

בירושלים הוריעה הלשכה המר־כית לסטאטיסטיקה כי מספר בעלי רשיונות־נהיגה בארץ עבר את המיליון ורבע, כשכמעט שליש מהם הן נשים וכמעט רבע — חובשי־משי קפיים, וכאשר בין כלל הנהגים גם מצויים 272 אלף הרשאים לנהוג במשאיות, 55 אלף במוניות ו37 אלף באוטובוסים.

דולארזציה

בירושלים קיבל בעל מכולת משך חודשים המחאות בדולארים, משוכות על בנק נירויקה, כתשלום מקונה קשיש, יוצא ארצות־הברית, שלא הבחין, מפאת גילו, כי הוא כותב המחאות דולאריות ולא שקליות.

מחירות לעברות

בהריחבון מצא בית־דין של שלושה שיח"ם בדווים שיח' בדווי אחר אשם בפגיעה בכבוד רעהו (בהקשר למתן מיקלט לצעיר שחטף צעירה), דן את השיח' לקנס של מיל־יון דינרים, 40 גמלים ושני עבדים, ובלבד שאחד העבדים יהיה שחור והי־שני לבן וגובהו יהיה ציח מטר בלבד.

אורז־דין

בנתניה הגיש אדם תביעת־פיצויים נגד עורך־הדין שלו, אחר שזה הבטיח לו במשך עשר השנים האחרונות, כי יפתח בהליכים מיספ־טיים נגד חברת־הביטוח, שרכב, שהיה מבוטא אצלה, פגע באותו אדם, והודיע לבסוף ללקוחו, כי משהגיש את התביעה, היא נדחתה על הסף, מחמת שחל עליה חוקיה־התיישנות.

להעיף — כון

להטיס — לאו

בירושלים הסביר משרד־הפנים מרוע אינו מתאמץ במיוחד להתי־גבר על ריבוי העובדים הזרים, המוע־סקים בארץ ללא היתר, גם אם שירות־התעסוקה מצליח לאתר עובדים אלה, אין בידי משרד־הפנים הכספים הדרו־שים להטסתם של עובדים אלה מן הארץ, לאחר שיוצא נגדם צו־גירוש.

כל האופציות פתוחות

בירושלים גילה מחקר, כי שליש מכלל המתאבדים בארץ מתאבדים בתליה; שיטת — ביריה והגותרים — בקפיצה ממקום גבוה, בנטילת סמים ובחיתוך ורידים.

עברית, קשה לשון

בלונדון פירסם עיתונאי את זיכרונותיו על מסעותיו במרחב. סיפר על ביקורו בשכונת־הרדים ירד־שלמית בשם מאיר שערים לא הכתי־פק בסירוס השם, גם תירגם אותו לא נכון; מאה כניסות.

שם השכונה, מאה שערים, במובן של תפוקה מי מאה לקוח מספר בראשית (פרק יב), וזרוע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים.

סיפורו של ספר־צמרת

דן די (לא מגלה את שם־מישפחתו המקורי), ספר, האוהב כספר־צמרת, עם הרבה קלייני־טיות יפות, ביניהן זמרות ודוג־מניות, במיספרה שלו בכיכר־המדינה בתל־אביב, החליט לה־עלות על הכתב מה הן אומרות לו כאשר הוא מטפל בשיערן, וזה מה שיצא:

● היי דן, מתוק שלי, איך אתה מרגיש? תשמע, אתמול

ספר דן די איך אתה מרגיש

הייתי בסרט משגע, יצאתי עם הבחור שסיפרתי לך עליו, אחר־כך הלכנו למסעדה נחמדה, והוא כזה גנטלמן, תודה, בב־קשה, תשמע, הוא הזמין אותי

מסופרת אורנה גולוב (לפני ואחרי) אחרי התספורת, לא האמינה למרא־העיניה

לי דן על פעילות התנדבותית שלו, מדי פעם, במועדוני ויצ"ו, עבור נשים ברוכות־ילדים, בש־בוע שעבר הוא בא לערב כזה ביד־אליהו, יחד עם מאפרת, מתוך 150 הנשים שהיו שם, הוא בחר ב־20, שנראו לו כזי־קוקות באופן הדחוף ביותר לי־גיפוח, דוגמה טובה היא אורנה גולוב, בת 40, אם ל־10 ילדים, נכה המתקשה בהליכה, הוא מספר, שאחרי שהיא ראתה את עצמה בראי, עם התיספורת הקצונה והאיפור, היא היתה המומה, לא האמינה למראה־עיניה.

● יש לי היום מסיבה, ואני פשוט חייבת להיראות טוב, אז תעשה לי משהו ספיישל, בסניג־נון של סוראלן מדאלאס, סכסי אלגנטי יחד, רזיתי, לא? הדיא־טה פשוט הולכת לי מנטאסטי, סלטי־ירקות בבוקר, בשר וירק בצהריים ופרי בערב, דרד־אגב, הקוסמטיקאית שלחת אותי אליה נהדרת, עושה לי פנים משהו־משהו, אני פשוט לא מ־כירה ת־צמי בראי, אני רק צרי־כה עכשו לשאוב קצת שומן אה־יודע־מאיפה, ותראה איך שייצאו לכולם העיניים."

לסוף־שבוע בטבריה, מה אתה אומר על זה, לצאת איתו לשם, לבד, יש לי בגדיים חדש משגע, אז אתה חייב לעשות לי את השיער מיקס, ביום חמישי אני באה בלי תור ומתקבלת ישר. ● היי, דן די, היום אני חייבת לצאת רינגיית, כמו הזמ־רת הזאת, אני לנוקס מיורי־תמיקס, כבר נמאס לי מהשחור המשעמם הזה, כולן הולכות היום עם צבעים בהירים ובלוני־דיים, וזה פשוט נראה יפה בקיץ, יש לי בגדיים חדש, ואני בטוחה שזה יהיה מדליק ביחד, רק שלא יהיה קצר מדי, טוב?"